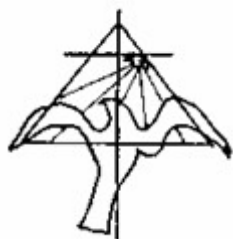

10
říjen
2014

Košířský farní list

říjen

DĚTI BOŽÍ

Jeden kazatel prohlásil, že naším nejdůležitějším titulem je být dítětem Božím.

Co to však znamená být dítětem Božím? Snad nám pro začátek pomůže malý exkurs do pohanské a biblické oblasti.

V pohanských náboženstvích šlo o výchovu k nebeským bohům. Jednotliví bohové nestáli podle hodnosti, ale se zřetelem ke svému postavení ve zcela zvláštních vzájemných vztazích. Zda byly tyto příbuzenské vztahy míněny pouze obrazně nebo měly spočívat ve skutečném plození se na každý pád nedá jednoznačně tvrdit.

Ve stoe byly děti Boží každopádně pojímány v panteistickém smyslu. Nevěřilo se, že by lidé byli ve svém původu závislí na Bohu, nýbrž jej měli dosáhnout na cestě mystického sjednocení s ním, a tak dosáhnout božského stavu dětí Božích.

Ve Starém zákoně se setkáváme v Gen 6,1-2 s touto zprávou: „Když se lidé počali na zemi množit a rodily se jim dcery, viděli synové božští, jak půvabné jsou dcery lidské, a brali si je za ženy, všechny, jichž se jim zachtělo.“ Zde však nejde o případ bytostí z výšin, z nebeského světa, ale mluví se o tzv. heroích bájného starověku.

Ex 4,22 jmenuje Izraele prvorozeným synem Božím. Tento způsob dětství Božího nebyl však chápán ani fyzicky ani mytologicky, ale byl zakořeněn ve smlouvě a vyvolení Izraele: „Slyšte, nebesa, naslouchej, země, tak promluvil Hospodin: „Syny jsem vychoval, pečoval o ně, ale vzepřeli se mi“ (Iz 1,2). Také král jako představitel, reprezentant lidu, mohl být nazván synem Božím: „Já mu budu Otcem a on mi bude synem. Když se proviní, budu ho trestat metlou a ranami jako kteréhokoli člověka“ (2 Sam 7,14).

Tato představa bude později individualizována, takže se každý Žid jako člen vyvoleného lidu bude honosit dítětem Božím a Bůh může být nazván Otcem: „Sirotkům buď otcem a jejich matce nahrad' muže. Tak budeš jako syn Nejvyššího, bude tě milovat více než tvá matka“ (Sir 4,10).

V době zaměření na eschatologickou budoucnost byl dětství Božímu vzhledem k zaslíbené spáse dán nový základ prostřednictvím izraelského společenského sebeuvědomění: „Což nemáme my všichni jednoho Otce? Což nás nestvořil jediný Bůh? Proč jsme vůči sobě věrolomní a znesvěcujeme tak smlouvu svých otců?“ (Mal 2,10).

Ve Starém zákoně se nikdy nechápu výroky o Božích dětech ontologicko-fyzicko-reálně, ale obrazně-analogicky.

Synoptická evangelia dále rozvíjejí tuto linii Starého zákona. Dítě Boží je darem s konečnou platností: „Blaze těm kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími“ (Mt 5,9) s univerzálním nadnárodním významem : „Pravím vám, že mnozí od východu i západu přijdou a budou

stolovat s Abrahamem, Izákem a Jákobem v království nebeském" (Mt 8,11).

Pavel z toho rozvíjí „teologii dětí Božích“, která se vztahuje na všechny lidi: „Vy všichni jste přece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši. Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli. Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil“ (Gal 3,26-29). Ve víře v Pána Ježíše Krista jsou jedno. Kristus je „prvorozený mezi mnohými bratry“ (Řím 8,29). Toto dětství Boží skrze Syna Božího však znamená zároveň naplnění starozákonních zaslíbení. Dětství Boží pak jde ruku v ruce se svobodou od zákona: „Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče!“ (Gal 4,4-6). Dětství Boží pak znamená účast na postavení a na bytí Syna skrze Ducha: „Jako milované děti následujte Božího příkladu“ (Ef 5,1). Toto je nyní „závdavek“: On nám také vtiskl svou pečeť a do srdce nám dal svého Ducha jako závdavek toho, co nám připravil“ (2Kor 1,22) při naplnění konečně platné skutečnosti.

V janovské teologii je dětství Boží základním poznávacím znamením křesťanů: „Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi...Kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu, protože Boží símě v něm zůstává, ba ani nemůže hřešit, protože se narodil z Boha“ (1 Jan 3,1.9). Toto z Boha narozené bytí není myšleno přirozeně, ale je názorným obrazem milostí darovaných spásných dober, která se ještě musí dovršit: „Milování, nyní jsme děti Boží, a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký je“ (1 Jan 3,2).

Biblické představy dětství Božího nejsou vesměs svérázné, ale všeobecně náboženské. Co je nové, je prostě intenzita a personalita Božího vztahu, které v nich dostávají svůj výraz. Když Nový zákon nazývá Ježíše Krista „Synem“, je tím zároveň myšlen tento osobní Boží vztah. Boží dětství znamená, od Boha jako „syn“, t. zn. jako, svobodný, odpovědný, milovaný v tomto světě existovat a setkávat se s bližními jako se spoluodpovědnými a Bohem milovanými.

Prožíváme měsíc říjen, který je ve znamení misijního poslání církve. Na jeho začátku stojí patronka misii, panna a učitelka církve, drobná, mladičká, ale duchovně nesmírně vitální sv. Terezie od Dítěte Ježíše. Právě ona ukazuje cestu duchovního života, která je silnou ozvěnou evangelia, v němž čteme Kristova slova o dítěti jako vzoru pro život víry: „Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: „Amen, pravím vám, jstliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do království nebeského. Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je největší v království nebeském“ (Mt 18,2-4).

Sv. Terezie toužila vydat se do misijí a hlásat Krista vzdáleným národům. Představovala si velké plány, ale po hlubokých duchovních úvahách dospěla k poznání svého hlavního povolání, které spočívá v lásce. Ta se projevuje v každodennosti v docela obyčejných úkonech. Jako dítě není schopno velkých výkonů ve srovnání s dospělými a dává najevo svou lásku v maličkostech, tak i ten, kdo pochopil tzv. „malou cestu svatosti“ dovede svůj velký cit vyjádřit v malých gestech. Velká láska znamená velkou svatost. Ale ta velká láska se nemusí nutně projevit ve velkých činech navenek. Po této stránce chtěla zůstat Terezie po celý život Božím dítětem, vyjadřovat svou lásku ke Kristu v malých skutcích denního života.

P. L.

Úmysly Apoštolátu modlitby na říjen

Všeobecný: Za **oblasti světa zasažené válkou** a násilím, aby jim Pán daroval pokoj a mír.

Evangelizační: Aby **oslavy Světového dne misii** probudily v každém věřícím nadšení k hlásání evangelia po celém světě.

Národní: Aby nás **úcta k Panně Marii** vedla k pozornosti vůči Božímu slovu a k pohotové službě bližním.

1. středa	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
2. čtvrtek	Památka svatých andělů strážných
3. pátek	První pátek v měsíci
4. sobota	Památka sv. Františka z Assisi
5. NEDĚLE	27. neděle v mezidobí
6. pondělí	Sv. Bruna, kněze
7. úterý	Památka Panny Marie Růžencové
9. čtvrtek	Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků Sv. Jana Leonardiho, kněze
12. NEDĚLE	28. neděle v mezidobí
14. úterý	Sv. Kalista I., papeže a mučedníka Sv. Markéty Marie Alacoque, panny
15. středa	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16. čtvrtek	Sv. Hedviky
17. pátek	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka
18. sobota	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
19. NEDĚLE	29. neděle v mezidobí Den modliteb za misie
21. úterý	Bl. Karla Rakouského
22. středa	Sv. Jana Pavla II., papeže
23. čtvrtek	Sv. Jana Kapistránského, kněze
24. pátek	Sv. Antonína Marie Klareta, biskupa
26. NEDĚLE	Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA NEJSV. TROJICE
28. úterý	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
31. pátek	Sv. Wolfganga, biskupa

Oznámení

Katecheze dětí školního věku

Ve **čtvrtek 2. října** budou **od 15 hod.** katecheze dětí školního věku. Děti, které chodily během minulého roku mohou přijít bez přihlášení. Nově přichozí je třeba přihlásit se souhlasem obou rodičů u P. Lohela.

Setkávání farníků v domečku

Další setkávání farníků v domečku u kostela Nejsv. Trojice budou pokračovat vždy **v pátek od 18.30 hod.** kromě druhého pátku v měsíci.

Schůze Farní rady

Farní rada se sejde **v pátek 11. října.**

Katecheze dospělých

Pravidelné katecheze dospělých s výkladem Janova evangelia budou **v sobotu 4. a 18. října** ve farním sále u sv. Jana Nep.

Úklid kostela sv. Jana Nep.

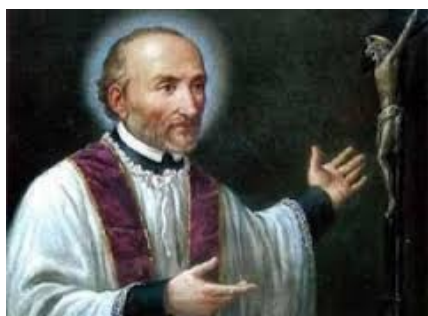
Generální úklid kostela sv. Jana Nep. a okolí se uskuteční **v sobotu 25. října od 8 hod.** Jsou zváni hlavně mladší farníci.

Svatý Jan Leonardi, kněz – památka 9. října

Italský světec Jan Leonardi se narodil v obci Diecimo u města Lucca (nedaleko známé Pisy) roku 1541 jako sedmý syn v rodině. Od roku 1553 do 1558 navštěvoval farní školu ve Villa Basilica, potom se v městě Lucca vyučil lékárníkem. Tam se připojil ke skupině Colombini, jejíž členové si pod vedením dominikána Bernardiho dali za cíl vést intenzivní křesťanský život a pomáhat chudým a poutníkům. Tehdy požádal o přijetí do františkánského řádu, ale nebyl přijat. Stal se tedy lékárníkem.

Ale touha stát se knězem mu zůstala. Na radu svého zpovědníka opustil ve 26 letech povolání lékárníka a začal studovat teologii. Byl vysvěcen na kněze a primici sloužil r. 1572 na svátek Zjevení Páně. Pak se věnoval kazatelství, zpovídání a především výuce křesťanské nauky podle pravidel stanovených Tridentským koncilem.

Od biskupa dostal na starost kostel sv. Jana della Magione, při němž zřídil i školu. Při vyučování nezapomínal ani na zábavu pro děti. Jeho činnost měla velký úspěch i u dospělých. Svůj způsob vyučování shrnul roku 1574 v knížce *Dottrina cristiana* a ta sloužila v městě Lucca jako katechismus dvěstě let.

Aby získal podporovatele a pokračovatele založil laickou Společnost křesťanské vědy, schválenou biskupem a později i papežem. V roce 1574 založil Řád řeholních kleriků Matky Boží. R. 1583 svolal první generální kapitulu řádu. Sv. Jan Leonardi byl zvolen za generálního představeného s titulem rektor. Pak odcestoval do Říma, aby získal schválení řehole, kterou už předtím schválil biskup. Roku 1601 jeho Řeholní klerici otevřeli v Římě dům u kostela Santa Maria in Portico.

Jeho činnost nebyla v městě Lucca, která byla sídlem samostatné republiky, přijímána vždy se souhlasem. Byl považován za člověka, který narušuje veřejný pořádek a nemá respekt k městské autoritě. A byl z města vykázan. Žil pak v Římě a tam byl vážen. Papežem byl pověřen pomáhat při reformě řeholního života v řadě klášterů.

Mezi jeho spisy patří známé memorandum O reformě Církve, které poslal papeži Pavlu V.

Svatý Jan se připomíná i pro svůj misionářský zápal. Spolu s dalšími kněžími přispěl k vytvoření Kongregace Svatého stolce pro misie a ke vzniku Urbaniánské koleje při této Kongregaci.

Svá poslední léta prožil v Římě, kde zemřel 9. října 1609. Byl pohřben v kostele Santa Maria in Portico a pak byly jeho ostatky přeneseny do kostela S. Maria in Campitelli, který se stal sídlem vedení Řádu. Za blahoslaveného byl prohlášen papežem Piem IX. r. 1861 a kanonizován papežem Piem XI. v roce 1938.

V roce 2006 byl prohlášen patronem lékárníků a od r. 2007 je v nice na vnější stěně Petrského dómu jeho socha.

Závěrem si připomeňme slova papeže Benedikta XVI., který o sv. Janovi Leonardi promluvil při generální audienci konané v r. 2009 při 400-letém výročí smrti světce.

„Existuje však ještě další aspekt spirituality svatého Jana Leonardiho, který bych rád podtrhl. V různých okolnostech zdůrazňoval, že živé setkání s Kristem se uskutečňuje v jeho Církvi, svaté, ale křehké, zakořeněné v historii, v jejích - někdy temných - dějinách, kde rostou společně zrno i koukol (srov. *Mt 13,30*). Přesto je ale vždycky Svátostí spásy. Protože měl toto pronikavé vědomí, že církev je polem Božím (srov. *Mt 13,24*), nepohoršoval se nad jejími lidskými slabostmi. Odporoval koukolu tím, že byl dobrým zrnem; rozhodl se totiž milovat Krista v církvi a přispět tak k tomu, aby se stále více stávala Jeho transparentním znamením. Velice realisticky viděl církev a její lidskou křehkost, ale také to, že je „Božím polem“, nástrojem Božím ke spáse lidstva. Ale nejenom to. Z lásky ke Kristu se pohotově přičiňoval o očistu církve, aby byla krásnější a svatější. Pochopil, že každá reforma musí probíhat uvnitř církve a nikdy proti církvi. V tom byl svatý Jan Leonardi opravdu mimořádným a jeho příklad zůstává nadále aktuálním. Každá reforma se zajisté týká struktur, ale v první řadě se musí dotýkat srdcí věřících. Pouze svatí, muži i ženy, kteří se nechávají vést božským Duchem a jsou připraveni přijmout radikální a odvážná rozhodnutí ve světle evangelia, obnovují církev a přispívají rozhodující měrou k vytváření lepšího světa.“

Podle pramenů z Internetu (Santiebeati, RaVat, Heiligenlexikon, stránka Řádu Matky Boží aj.) MP

ZPRÁVY Z FARNOSTI

Diamantová svatba

Při děkovné mši sv. v kostele sv. Jana Nepomuckého oslavili 11.9.2014 manželé

ALENKA A MILAN PRÁGEROVI

60. výročí dne, kdy si v chrámu Matky Boží před Týnem slíbili manželskou lásku, úctu a věrnost. Slíbili a na svém slibu s pomocí Boží dodnes trvají!

Oba manželé - graduovaní matematici - vychovali dvě dcery a dočkali se tří vnoučat. Matematické geny a vlohy se v rodině silně uplatňují ve druhé i v třetí generaci, z čehož se naši oslavenci velmi těší.

V našem společenství všichni známe RNDr Milana Prágera, CSc. z tiráže Košířského farního listu, kde figuruje jako člen redakční rady. Kromě práce redaktorské pravidelně píše životopisy svatých, které jsou vždy poutavým shrnutím jeho pečlivých studií života známých a hlavně méně známých světců.

Spolu se všemi košířskými farníky našim oslavencům ze srdce přejeme, aby v další společné cestě získali i diamanty Boží lásky a slávy!

Požehnáním je k tomu provází

P.Lohelius

RŮŽENEC

Dne 13. května 1917 se třem malým pasáčkům ve Fatimě poprvé zjevila Panna Maria. Při každém dalším zjevení je vyzývala k denní modlitbě růžence, který je spjat s obětí a pokáním. Při zjevení dne 13.10.1917 pak o sobě prohlásila: JÁ JSEM VAŠE MILÁ PANÍ RŮŽENCE.

A co je to vlastně za modlitbu a co znamená slovo růženec? Pojdme se krátce podívat do historie a původu jména růženec. Jméno RŮŽENEC, ROSARIUM, ZAHRADA RŮŽÍ pochází ze středověku. Lidé vnímali přírodu jako duchovní skutečnost a zvláštní roli hrály květy, které symbolizovaly různé ctnosti a darovaly se Bohu. Modlitby byly vnímány jako duchovní květy. Modlitba růžence je spojována s DAROVÁNÍM, PODÁNÍM RŮŽÍ, tedy ZDRAVASŮ, PANNĚ MARIÍ. Z toho důvodu se jistě modlitbě říká VĚNEC Z RŮŽÍ neboli RŮŽENEC. Je to meditativní opakovací modlitba, přímluva k Panně Marii a modlitba k Bohu. Je to vlastně krátký životopis Ježíše Krista. Kompletní klasický růženec obsahuje tři úhelné kameny vykupitelského díla Ježíše Krista: vtělení, oběť kříže a vzkříšení tj. vítězství nad d'áblem a smrtí. Je klíčovým prvkem duchovního života katolíků a významným prvkem mariánské úcty. Jako růženec se též označuje pomůcka - šňůrka s navlečenými korálky a křížkem nebo růžencový prstýnek. Tento způsob modlitby lze vystopovat už u sv. Pavla, poustevníka z Théby ve 3. stol., který ráno naplnil kapsy 300 kamínky, které postupně po stanovené modlitbě vyhazoval. Mniši v klášteře též používali kamínky či kuličky nebo uzly na provaze při odpočítávání 150 žalmů. Pro negramotné bratry a též i laiky mniši stanovili místo žalmů 150 krát modlitbu Otče náš. Začátkem 2. tisíciletí se rodí modlitba Zdravas Maria a postupně byla připojena k výše uvedené tradici. Místo Otče náš se odpočítává a recituje 150 krát Zdravas Maria s jednou modlitbou Otče náš na začátku každého desátku. Kolem r.1130 tak vzniká tzv. MARIIN ŽALTÁŘ. Sv. Dominik popularizoval žaltář Panny Marie a dávná tradice, podporovaná nejvyššími autoritami Církve, připisuje sv. Dominikovi a jeho řeholi zásluhu v šíření a popularizaci modlitby růžence v Církvi. Žaltáře Panny Marie se šířily hlavně v Německu. V letech 1410 – 39 Dominik Pruský, kolínský kartuzián, předkládá věřícím Mariánský žaltář: 150 modliteb Zdravas Maria propojených s úryvky z evangelia. Dominikán Alain de la Roche v 15. st. vydal Mariánský žaltář pod názvem RŮŽENEC PANNY MARIE. Růženec pak r. 1521

zjednodušil dominikán Alberto de Castello, který vybral z původních 300 úryvků z evangelií k meditaci jen 15. Konečná definitivní forma růžence se zrodila za pontifikátu papeže Pia V, který ji r. 1569 standardizoval a zavedl pro celou církev.

Tématem posvátného růžence se zabývali mnozí papežové. Papež Pius XI. v apoštolském I. listě v r. 1234 vyhlásil: Růženec Panny Marie je potřeba považovat za počátek a základ řehole sv. Dominika.

Papež Lev XIII. vydal 13 encyklik o růženci, kde vysvětloval růžencovou nauku o poslání Panny Marie v Církvi a ve světě a znovu potvrdil modlitbu posvátného růžence pro celý svět.

Svatý Jan XXIII. klade místo růženci hned po mši sv. a breviáři a pro laiky po účasti ve svátostech (viz encyklika Grata Recordatio r.1959).

K poslední úpravě růžence došlo přispěním papeže sv. Jana Pavla II., který jej obohatil o pět tajemství světla, obsahující klíčové události z veřejného života Páně: křest v Jordánu, proměnění vody ve víno v Káně galilejské, zvěstování evangelia, proměnění na hoře Tábor a ustanovení eucharistie.

M. Val.

Památku Panny Marie Růžencové máme uvedenu v Liturgickém kalendáři a oslavíme ji 7.října.

OKÉNKO VÍRY

DUCHOVNÍ VŮDCOVÉ MODLITBY

564. Jakým způsobem nás světci vedou v modlitbě?

Světci jsou našimi vzory v modlitbě a také je prosíme, aby se přimlouvali u Nejsvětější Trojice za nás a za celý svět. Jejich přimluva je nejvyšší službou, jakou prokazují Božímu plánu. Během dějin církve se ve společenství svatých vyvinuly různé spirituality, které učí žít a praktikovat modlitbu.

565. Kdo může vychovávat k modlitbě?

Křesťanská rodina je prvním místem výchovy k modlitbě. Zvláště se doporučuje každodenní rodinná modlitba, protože je prvním svědectvím života modlitby církve. Katecheze, modlitební skupiny a „duchovní vedení“ jsou školou modlitby a napomáhají jí.

566. Jaká místa jsou vhodná pro modlitbu?

Modlit se je možné všude, ale volba vhodného místa není pro modlitbu bezvýznamná. Kostel je vlastní místo liturgické modlitby a eucharistické adorace. Také jiná místa napomáhají modlitbě, jako domácí „modlitební koutek“; klášter; svatyně.

Dobrý vychovatel.

Modli se za své děti! A modli se se svými dětmi! Nauč své děti nějakou malou modlitbu, ale ať se jí modlí denně Nestyd' se před svými dětmi přiznat, že také ty sám teprve nyní chceš pochopit nesmírný význam modlitby. Kdo se modlí, má oporu. Kdo se modlí pravidelně, má oázu pokoje a nachází duchovní sílu. Kdo se modlí se svými dětmi, dává jim mnohem více pro život než kdyby jim odkázal domy. Kdo se modlí nachází uzdravení. Kdo se modlí nachází vhlad a světlo pro lepší cestu. Kdo se modlí, stává se svobodným od temných mocností, které dnes stále více hrozí. Modli se se svou rodinou! Neboť Bůh ti bude blízko. Zjistíš, jak silněji se tvá rodina proměňuje.

Modlíci se rodiče jsou dobrými vychovateli. Mluv více s Bohem o svých dětech!

Tvůj čas pro děti je důležitější než tvé peníze! Bez tvé lásky se jejich život zvrhne!

Herbert Madinger

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5	
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, M. Práger	
Uzávěrka:	15. každého měsíce	Grafická úprava: V. Dráb
Náklad:	150 výtisků	Č.ú.: 125708379/0800
Internet:	http://kosirska.farnost.cz	Neprodejné